

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Σέ αὐτό τό «πᾶς ὅστις», ἀγαπητοί χριστιανοί, πού ἀκούσαμε πρὶν ἀπό λίγο ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριό μας, ἀνήκουν ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας πού σήμερα ἐορτάζουν. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ προφῆτες, οἱ ἀπόστολοι, οἱ μάρτυρες, οἱ δίκαιοι, οἱ ὄσιοι, οἱ ὁμολογητές, καί κάθε ἄνθρωπος πού διά μέσου τῶν αἰώνων βίωσαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τόν Χριστό. Ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἀκουσαν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί τόν τήρησαν στήν ζωή τους. Ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἀπέκτησαν πραγματική κοινωνία μαζί Του. Ὅλοι αὐτοί ἐορτάζουν καί ὁμολογοῦν μέ τόν τρόπο πού ἔζησαν τήν κοινωνία καί τήν ταύτισή τους μέ τόν ἡγαπημένο Κύριο.

Οἱ Ἅγιοι εἶναι αὐτοί πού ἔγιναν μάρτυρες τῆς δύναμης τοῦ Ἀναστάντος. Διότι πρὶν ἀπό τήν ἔλευση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, σημειώνει ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Πόποβιτς, στόν ἐπίγειο κόσμο μας ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι γνωρίζαμε μόνο τόν θάνατο καί ὁ θάνατος ἐμας. Κάθε τί τό ἀνθρώπινο ἦταν διαποτισμένο μέ τόν θάνατο, αἰχμαλωτισμένο καί κατανικημένο ἀπό αὐτόν. Ὁ θάνατος μᾶς ἦταν πλησιέστερος καί ἀπό τόν ἑαυτό μας καί περισσότερο πραγματικός ἀπό ἐμας τούς ἰδίους. Ἀσυγκρίτως δυνατώτερος ἀπό κάθε ἄνθρωπο χωριστά καί ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους μαζί. Ἡ γῆ ἦταν φρικαλέα φυλακή τοῦ θανάτου καί ἐμεῖς ἀνίσχυροι, δέσμοι καί δούλοι του. Μόνο μέ τήν ἔλευση τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ «ἡ ζωὴ ἐφανερώθη»· ἐφανερώθη «ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος» στους ἀπηλπισμένους θνητούς, στους ἄθλιους δούλους τοῦ θανάτου, ἐμας.

Αὐτό κατάλαβαν οἱ Ἅγιοι. Οἱ ἄνθρωποι δηλαδή μέσα στους αἰῶνες πού ξύπνησαν ἀπό τήν λήθη καί ἀναζήτησαν τήν ὄντως ζωή, τόν Χριστό. Ἡ ἀληθινή ζωὴ πάνω στή γῆ ἀρχίζει ἀκριβῶς ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος, διότι εἶναι ζωὴ πού δέν τελειώνει μέ τόν θάνατο. Καί μιά τέτοια ζωὴ ἔγινε δυνατότητα πάνω στή γῆ μόνο μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ἡ ζωὴ εἶναι ἀληθινή μόνο ὅταν βρίσκεται «ἐν τῷ Θεῷ». Διότι αὐτή εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ καί ἐπομένως ἡ ἀθάνατη ζωὴ. Μόνο μέ τήν πίστη στόν Ἀναστάντα Χριστό ὁ ἄνθρωπος ζεῖ τό πιό ἀποφασιστικό θαῦμα τῆς ὑπάρξεώς του: τήν μετάβαση ἀπό τόν θάνατο στήν ἀθανασία, ἀπό τό πεπερασμένο στήν αἰωνιότητα, ἀπό τόν ἄδη στόν παράδεισο.

Οἱ Ἅγιοι εἶναι οἱ περισσότερο τέλειοι χριστιανοί διότι ἔχουν ἀγιασθεῖ στόν μέγιστο κατά τό δυνατόν βαθμό μέ τήν ἄσκηση τῆς πίστεως στόν Ἀναστάντα καί αἰώνως ζῶντα Κύριον Ἰησοῦν. Οἱ Ἅγιοι εἶναι οἱ μοναδικοί καί ὄντως ἀθάνατοι μέσα στό ἀνθρώπινο γένος, διότι μέ ὅλο τό εἶναι τους

ζοῦν «ἐν τῷ Ἀναστάντι» καί γιά τόν Ἀναστάντα Χριστό καί κανεῖς θάνατος δέν ἔχει ἐξουσία πάνω τους.

Ὁ Γέροντας Σωφρόνιος τόνιζε ὅτι ὁ Χριστός καλεῖ τόν ἄνθρωπο μέ τις ἐντολές τῆς ἀγάπης νά ὑψωθεῖ στό Φῶς τῆς θείας Ἀγάπης τῶν Ὑποστάσεων, Ἀγάπης ἢ ὁποῖα «δέν εἶναι ἐκ τῆς γῆς, ἀλλά ἐκ τοῦ οὐρανοῦ». Ἡ κλήση αὐτή τοῦ Κυρίου ἀπευθύνεται στήν καρδιά, «τό πνευματικόν κέντρον τοῦ προσώπου», πού κατέχει τήν ἰκανότητα νά προσλάβει τήν αἰωνιότητα καί «νά γνωρίζει τό ἀρχέτυπον αὐτῆς, τόν Ζῶντα Θεόν».

Οἱ ἐντολές καί τό κάθε ρῆμα τοῦ Κυρίου φέρουν μέσα τους τό μυστήριο τοῦ σταυροῦ, τήν ἐνέργεια τῆς Ἁγίας Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἔλθει τό ρῆμα Θεοῦ στόν ἄνθρωπο καί τό ἀποδεχθεῖ, τό μυστήριο αὐτό γίνεται ἐνεργό καί ἡ θεία ἀγάπη ὡς «πῦρ» διαπερνᾷ τήν καρδιά του. Αὐτό τό «πῦρ» διαπέρασε ἀνά τούς αἰῶνες τήν καρδιά τόσων ἀνθρώπων, καρποφόρησε μέσα τους καί τούς ἀναγέννησε σέ μία νέα διάσταση ζωῆς.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ ἄνθρωπος δυσκολεύεται νά προσλάβει τήν ζωή τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτό διότι ὁ ἀγώνας γιά τήν αὐτοθέωση εἶναι μέγας καί ὁ ἄνθρωπος δυσκολεύεται νά ὑπερβεῖ τόν ἑαυτό του. Ὅταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος καταφέρει νά μπεῖ στήν προοπτική τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν καί νά ἀγαπήσει τις ἐντολές αὐτές, ἀναγεννᾶται πλήρως. ἔχει ἄλλα αἰσθήματα, ἄλλο νοῦ, ἄλλη καρδιά. Ἡ καρδιά του εὐρύνεται ὥστε νά περιπτυχθεῖ «ἐν ἀγάπῃ ἅπασαν τήν κτίσιν». Κατανοεῖ ὅτι σκοπός τοῦ ἐρχομοῦ του στή ζωή αὐτή, ὅπως καί κάθε ψυχῆς, εἶναι ἡ «διαμονή μετά τοῦ Θεοῦ, ἐν Αὐτῷ καί ἐν τῇ αἰωνιότητι Αὐτοῦ».

Ὁ Χριστός καί ὀλόκληρο τό στερέωμα τῶν Ἁγίων πού ἐορτάζει σήμερα, μᾶς καλοῦν σ' αὐτό τό πανηγύρι τῆς ζωῆς. Δέν εἶναι εὐκόλος δρόμος, ἀλλά ἔχει συνοδοιπόρο τόν Χριστό. Δέν εἶναι μακρινό ὄνειρο πού ἀφορᾷ μόνο σέ μερικούς. Ἀλλά πρόκληση καί πρόσκληση σέ μία ζωή πού «οὐκ ἔστι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». Ἔτσι στούς ἀνθρώπους πού ἐπέλεξαν νά ζήσουν κατ' αὐτό τόν τρόπο εἶναι φυσική ἢ ὁμολογία πού δίνουν γιά τόν Χριστό, ἀφοῦ μέ τήν ἐλεύθερη ὀλοκληρωτική προσφορά τους στόν Θεό γίνονται δέκτες καί προβολεῖς τῆς θείας λαμπρότητας. Ἔτσι φυσική θά εἶναι καί ἡ ὁμολογία πού θά δώσει ὁ Χριστός γί' αὐτούς στόν Πατέρα Του. Οἱ Ἅγιοι ὡς ἥλιοι θά λάμπουν στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν διότι ἐνώθησαν μέ τό Φῶς τόν Χριστό. Θά ἀκτινοβολήσουν, σημειώνει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «ὡς θείου φωτός γεννήματα». Καί ὁ Χριστός θά εἶναι Αὐτός πού θά μαρτυρεῖ περὶ αὐτῶν καί θά γίνονται ἀγαπητοί στόν Πατέρα.

Ἀγαπητοί Χριστιανοί, ἄς ἐμπνευστοῦμε ἀπό τούς βίους τόσων Ἁγίων διότι αὐτοί οἱ βίοι εἶναι ἱερές μαρτυρίες περὶ τῆς θαυματουργικῆς δυνάμεως τοῦ Σωτῆρος μας.